

Sygn. akt III AUa 1693/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Iwona Szybka (spr.)

SSA Anna Rodak

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2016 r. w Ł.

sprawy (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.** przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji M. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 8 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII U 2650/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1693/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że M. F. nie podlega od dnia 1 lutego 2013 r. ubezpieczeniom społecznym tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik.

Odwołanie od tej decyzji wniósł płatnik składek spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) i ubezpieczona M. F., domagając się zmiany i ustalenia, że M. F. podlega ubezpieczeniom społecznym tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik zatrudniony w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...).

Sąd Okręgowy połączył obie sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołania.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach: M. F. prowadziła działalność gospodarczą - Firmę (...) na podstawie wpisu do ewidencji od 10.01.1996 r. do 30 czerwca 2013 r. Przedmiotem jej działalności gospodarczej była sprzedaż detaliczna. Sprzedaż prowadzona była w lokalu sklepowym, położnym w Ł. przy ul (...). W ramach prowadzonej przez siebie działalności pozarolniczej zatrudniała matkę - M. H. na podstawie umów o pracę w okresie od 1.01.2002 r. do 31.01.2013r. i ojca Z. H. również na podstawie umów o pracę - w okresie od 1.10.2004 r. do 31.01.2013 r., nadto, na podstawie umów o pracę - M. Z. od 1.10.2010 do 31.01.2013 r.

W. jest mężatką. W dniu (...) urodziła syna D., cierpiącego na dziecięce porażenie mózgowe. Mąż M. F. nie pracuje. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) funkcjonuje w obrocie prawnym od 1.02.2013 r. Wspólnikami są: M. F. i M. H.. Przedmiot działalności wskazany jest w wypisie z Krajowego Rejestru Sądowego - m. in. sprzedaż detaliczna. Realizacja sprzedaży detalicznej odbywała się: w bufecie szkolnym przy Zespole Szkół (...) w Ł. ul. (...) w Ł. - przez krótki czas i w sklepie ogólnospożywczym ze stoiskami: chemicznymi i alkoholowym przy ul (...) w Ł.. Sklep ma powierzchnię ok. 110 m. kw .

Spółka angażowała: M. C. jako sprzedawcę w okresie 3.12.2013 - 17.02.2014 r., A. G. jako handlowca-sprzedawcę w okresie od 1.02.2013 r., J. G. jako sprzedawcę w okresie 1.07.2014 r. – 18.10.2014r., I. M. jako sprzedawcę w okresie 1.04.2014 r. - 9.04.2014 r., M. H. - jako prezesa spółki od 1.02.2013 r., Z. H. jako handlowca - sprzedawcę od 1.02.2013 r. do 1.05.2015 r.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością osiągnęła w 2013 r. w lutym stratę w wysokości 3921,44 zł. w marcu stratę w wysokości 7842,88 zł. w kwietniu stratę w wysokości 10642,28 zł., w maju stratę w wysokości 13 442,88 zł. w czerwcu stratę w wysokości 42018,52 zł., w lipcu stratę w wysokości 59 597,56 zł., sierpniu stratę w wysokości 84 472,55 zł., we wrześniu stratę w wysokości 99629,45 zł., w październiku stratę w wysokości 129 655,86 zł, w listopadzie stratę w wysokości 123 550,80 zł., w 2014 r. w styczniu stratę w wysokości 1503,38 zł., w lutym stratę 1706,10 zł., w marcu dochód w wysokości 8167,30 zł., w kwietniu dochód w wysokości 3665,90 zł., w maju dochód w wysokości 24022,79 zł, w czerwcu dochód w wysokości 31774,69 zł., w lipcu dochód w wysokości 39292,32 zł., w sierpniu dochód w wysokości 45493,86 zł., we wrześniu dochód w wysokości 8307,49 zł, w październiku dochód w wysokości 26189,83 zł, w listopadzie dochód w wysokości 29 461,83 zł.

M. F. w dniu 1 lutego 2013 r. zawarła umowę o pracę na czas nieokreślony z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na stanowisku handlowiec – sprzedawca w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 2000 zł plus premia uznaniowa. Przy zawieraniu umowy o pracę – pełnomocnikiem Spółki był Z. H.. Przed podjęciem pracy wnioskodawczym przedstawiła zaświadczenie lekarskie o zdolności do podjęcia pracy na stanowisku ekspedientka. Wnioskodawczyni nie otrzymała zakresu czynności na piśmie. M. F. wykonywała różne czynności w sklepie m. in. wypakowywała towary przywiezione przez dostawców, ale także sam jeździła po towary, jeździła do księgowej z dokumentacją, sprzedawała towary, wprowadzała towar do ewidencji, czasem zamawiała towar do sklepu, czasem sprzątała pomieszczenie sklepowe. Miała elastyczny czas pracy: niekiedy przebywała w miejscu pracy 4 lub 5 godzin, niekiedy dłużej. Sklep jest czynny w godzinach od 5 rano do 21. Do sklepu (...) przychodziła o różnych porach, zwykle M. H. przybywała o godzinie 5 rano i zajmowała się czynnościami w sklepie do 8 lub do godziny 9. O tej porze niekiedy przychodziła M. F.. Choć bywały dni, gdy M. F. przychodziła o godzinie 12 i wtedy lokal sklepowy opuszczała M. H.. Często zdarzały się sytuacje, w których czynności M. F. były wykonywane przez matkę lub inną pracownicę sklepu. Niekiedy wnioskodawczyni opuszczała lokal sklepowy po ok. 5 godzinach aktywności i nie wracała do sklepu. Wtedy jej czynności wykonywała matka M. H. i pracownica. Wówczas następnego dnia opieką nad dzieckiem zajmowała się matka M. H., a M. F. wykonywała czynności w sklepie. Wnioskodawczyni nie miała stałych godzin wykonywania pracy ani stałych dni. Wykonywanie czynności zawodowych, obecność i czas poświęcony na pobyt w sklepie uzależniała od zorganizowania opieki nad dzieckiem.

W okresie aktywności zawodowej M. F. korzystała ze zwolnień lekarskich od 8.08.2013r. do 2.01.2014r., od 24.02.2014r. do 1.07.2014r., od 17.11.2014r. do 31.12.2014r.

Wnioskodawczyni nie podlegała nadzorowi pracowniczemu płatnika: płatnik nie wydawał poleceń merytorycznych wnioskodawczyni, nie udzielał rad, wskazówek pracowniczych. Wnioskodawczyni miała pozostawioną pełną samodzielność decyzyjną nie tylko w zakresie organizacji pracy, tj. miejsca, dni, godzin, ale także merytoryczną, gdyż sama wiedziała co ma robić. Zamiennie M. F. lub M. H., zamawiały towar, wypłacały należności dostawcom. M. F. wprowadzała dane do sytemu informatycznego w komputerze, gdyż M. H. nie umiała tego zrobić Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach załączonych do akt sprawy, aktach rentowych, zeznaniach świadków: A. A., A. B., K. D., J. S., P. W., Z. W., M. F. oraz prezesa zarządu spółki H. M. H..

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom M. H. odnośnie do okoliczności związanych z powołaniem do życia 1.02.2013r. podmiotu prawnego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...). M. H. zeznała, że zarząd jest dwuosobowy, tymczasem z wypisu z Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że zarząd jest jednoosobowy i tylko ona jest członkiem zarządu w randze prezesa.

Sąd nie dał także wiary zeznaniom M. H., że M. F. w lutym 2013 r., czyli w chwili powołania do życia spółki (...), nie prowadziła działalności gospodarczej o nazwie (...), gdyż z wypisu z (...) wynika jednoznacznie, że M. F. prowadziła tę działalność - Firmę (...) do 30.06.2013 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołania za bezzasadne. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 6 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 37 poz. 887 z późn. zm.) Sąd Okręgowy podniósł, że z dokonanych ustaleń wynika, że M. F. nie podlegała nadzorowi pracowniczemu płatnika, bowiem płatnik nie wydawał poleceń merytorycznych wnioskodawczyni, nie udzielał rad, wskazówek pracowniczych, a wnioskodawczyni miała pozostawioną pełną samodzielność decyzyjną tak w zakresie organizacji pracy, czyli miejsca, dni i godzin, jak i merytoryczną. M. F. zakończyła prowadzenie własnej działalności gospodarczej dopiero 30 czerwca 2013 r. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, uprawniona jest teza, że czynności, które ubezpieczona wykonywała na terenie sklepu od 1 lutego 2013 r. wykonywała, w ramach prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej, natomiast jeśli poświęcała czas na realizację umowy zawartej z Spółką (...), to nie w ramach umowy o pracę. Jak zeznały obie strony M. F. uprzednio, przed ok. 10 lat, prowadziła dokładnie w tym samym miejscu działalność gospodarczą, także o nawie (...) i także sklep ogólnospożywczy. Sąd Okręgowy wskazał, że z zeznań stron wynika, że M. F. lub M. H. zamiennie wykonywały czynności w sklepie: stały za ladą, M. H. zastępowała M. F. zamiennie zamawiały towar, zamiennie wypłacały należności dostawcom. Wnioskodawczyni w praktyce była zastępowana przez matkę M. H. i inną pracownicę A. G., przy czynnościach związanych z funkcjonowaniem sklepu zarówno w odniesieniu do czynności związanych z dostawą towarów, wypakowywania towarów przywiezionych przez dostawców, zapłatą za dostawy, zawożeniem dokumentów do biura księgowego.

Dlatego też, w ocenie Sądu Okręgowego, zawarta umowa z dnia 1.02.2013 r. nie spełnia przesłanek art. 22 kodeksu pracy. Zgodnie z brzemieniem tego przepisu przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Zawarty w dniu 1.02.2013 r. stosunek prawny między wnioskodawczynią i Spółką nie nosił cech umowy o pracę, gdyż:

1. wnioskodawczyni nie miała określonego czasu wykonywania pracy i stałych godzin pracy, a obecność i czas poświęcony na pobyt w sklepie uzależniała od zorganizowania opieki nad dzieckiem.
2. wnioskodawczyni wprawdzie część obowiązków, wykonywała osobiście, ale w praktyce była zastępowana przez matkę M. H., ojca Z. H. i inną pracownicę A. G.
3. w relacjach wnioskodawczyni ze spółką brak - podporządkowania pracowniczego, płatnik nie wydawał poleceń merytorycznych wnioskodawczyni, nie udzielał rad, wskazówek pracowniczych. Wnioskodawczyni miała pozostawioną pełną samodzielność decyzyjną w zakresie organizacji pracy, tj. miejsca, dni i godzin oraz merytoryczną. Czynności, które wykonywała na terenie sklepu od 1.02.2013 r., wykonywała, przynajmniej w części w ramach prowadzonej - przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej, natomiast jeśli poświęcała czas na realizację - umowy zawartej z Spółką (...) - to nie w ramach umowy o pracę.
4. wnioskodawczyni od dnia 1 lutego 2013 r. do 30 czerwca 2013r. nadal prowadziła własną pozarolniczą działalność gospodarczą Firmę (...), a wynika to bezspornie z informacji z CEiLoDG RP. Zatem czynności, które wykonywała na terenie sklepu od 1 lutego 2013 r., wykonywała, przynajmniej w części w ramach prowadzonej - przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej, natomiast jeśli poświęcała czas na realizację - umowy zawartej z Spółką (...) - to nie w ramach umowy o pracę. Reasumując, Sąd Okręgowy powołał orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14.09.1998r.

(I PKN 334/98 OSNP z 1999 r. nr 20 poz. 646) zgodnie, z którym wobec różnych cech charakterystycznych wykonywania zatrudnienia na podstawie umowy o pracę i umów cywilnoprawnych, dla oceny rodzaju stosunku prawnego decydujące jest ustalenie, które z tych cech mają charakter przeważający. Z dokonanych ustaleń wynika, że w stosunku prawnym łączącym wnioskodawczynię i Spółkę (...) występowały elementy obce stosunkowi pracy - wskazane wyżej. Wobec powyższego nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.02.2001r. I PKN 256/00 OSNP nr 5 poz. 175, oraz wyrok z 28.10.1998r. I PKN 416/98 OSNP z 1999r. nr 24, poz. 775).

Sąd Okręgowy wskazał, że nie rozważał jaki rodzaj stosunku prawnego zawarła wnioskodawczyni, gdyż przedmiotem zaskarżonej decyzji była umowa o pracę.

Apelację od powyższego wyroku wniosła M. F., reprezentowana przez profesjonalnego – adwokata, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie i ustalenie, że M. F. zawarła umowę o pracę dla pozorów, bez zamiaru faktycznego świadczenia pracy, w celu możliwości skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, co też Sąd I instancji stwierdził w oparciu o brak podlegania nadzorowi pracowniczemu płatnika w sytuacji, gdy przeczą temu zgromadzone w niniejszej sprawie dowody,

- naruszenie art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr. 205 z 2009 r. poz. 1585 ze zmianami) w związku z art. 13 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 Nr. 77, poz. 512 z późn. zm) poprzez przyjęcie i ustalenie, że odwołującej nie podlega ubezpieczeniom społecznym w sytuacji, gdy odwołująca spełnia wymagane ustawą przesłanki do nabycia praw do ubezpieczenia społecznego.

W oparciu o powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym, chorobowym i wypadkowym oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że Sąd Okręgowy w Łodzi przyjął, że M. F. nie wykonywała faktycznie pracy na zajmowanym stanowisku i nie podlegała nadzorowi pracowniczemu płatnika. „Z poglądem tym nie sposób jest się zgodzić, albowiem Sąd I instancji winien opierać się na art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. oraz art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Należy zatem w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że wskazany przepis art. 68 ust. 1 pkt 1a cyt. ustawy jest normą prawa materialnego o charakterze kompetencyjnym do opiniowania przez Zakład projektów aktów prawnych z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd I instancji błędnie orzekł w tym przypadku, iż M. F. nie przysługuje uprawnienie do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. W ocenie autora apelacji w żadnym razie Sąd I instancji nie ustalił okoliczności mogących doprowadzić do jednoznacznego stwierdzenia, że M. F. zawarła umowę o pracę pozorną.”

W dalszej części apelacji skarżąca wskazywała na dopuszczalność oceniania ważności treści umów o pracę według reguł prawa cywilnego na podstawie art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p i przytoczyła poglądy judykatury i doktryny. Odniosła się też, do „sankcji nieważności czynności prawnej sprzecznej z zasadami współżycia społecznego” w aspekcie godziwego wynagrodzenia, również przytaczając poglądy judykatury i doktryny, w tym do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2004 r., I PK 115/04, w którym Sąd Najwyższy „poddął krytyce ustalenie wpływających na koszt polis wysokich wynagrodzeń prowizyjnych przyznawanych pracownikom firm ubezpieczeniowych”. Wskazała, że „ocena wysokości wynagrodzenia umówionego przez strony stosunku pracy powstaje także - jako istotna kwestia jurydyczna - na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, w którym ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych”.

Z powyższych względów skarżąca wniosła o uwzględnienie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc. Ubezpieczona zarzuciła, że błędnie Sąd Okręgowy przyjął, w oparciu o brak podlegania nadzorowi pracowniczemu płatnika, że M. F. zawarła umowę o pracę dla pozoru, bez zamiaru faktycznego świadczenia pracy, w celu możliwości skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, w sytuacji, gdy przeczą temu zgromadzone w niniejszej sprawie dowody. Jak wynika z treści uzasadnienia apelacji jedynym uzasadnieniem dla tak postawionego zarzutu było to, że „ w ocenie autora apelacji w żadnym razie Sąd I instancji nie ustalił okoliczności mogących doprowadzić do jednoznacznego stwierdzenia, że M. F. zawarła umowę o pracę pozorną.”

Tymczasem skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego to, bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Skarżąca, poza przytoczonym powyżej jednym zdaniem, w żaden sposób nie uzasadniła merytorycznie postawionego zarzutu. Za takie uzasadnienie nie może być uznane odwołanie się do art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. oraz art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, bowiem przepisy te nie mogą w żaden sposób prowadzić do zakwestionowania ustaleń faktycznych Sądu.

Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego, w jego ocenie, M. F. nie świadczyła od 1 lutego 2013r. r pracy na podstawie umowy o pracę. Przytoczył treść art. 22 kp i wyjaśnił czym charakteryzuje się umowa o pracę i wykonywanie pracy w ramach stosunku pracowniczego. Powołał dowody z zeznań świadków, stron, dowody z dokumentów i ustalił na ich podstawie, że wnioskodawczyni nie miała stałych godzin wykonywania pracy ani stałych dni. Wykonywanie czynności zawodowych, obecność i czas poświęcony na pobyt w sklepie sama uzależniała od zorganizowania opieki nad dzieckiem. Wnioskodawczyni nie podlegała nadzorowi pracowniczemu płatnika: płatnik nie wydawał poleceń merytorycznych wnioskodawczyni, nie udzielał rad, wskazówek pracowniczych. Wnioskodawczyni miała pozostawioną pełną samodzielność decyzyjną nie tylko w zakresie organizacji pracy, tj. miejsca, dni, godzin, ale także merytoryczną, gdyż sama wiedziała co ma robić. Zamiennie M. F. lub M. H. zamawiały towar, wypłacały należności dostawcom. Czynności, które ubezpieczona wykonywała na terenie sklepu od 1 lutego 2013r. wykonywała, w ramach prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej, natomiast jeśli poświęcała czas dla spółki (...), to nie w ramach umowy o pracę. W żadnym fragmencie apelacji, skarżąca tych ustaleń nie kwestionuje, nie wykazuje ich wadliwości, a wręcz w ogóle się do nich nie odnosi. Nie odnosi się też merytorycznie do oceny prawnej dowodów w części, w której Sąd Okręgowy nie dał także wiary zeznaniom M. H., że M. F. w lutym 2013 r., czyli w chwili powołania do życia spółki (...), nie prowadziła działalności gospodarczej o nazwie (...), gdyż z wypisu z (...) wynika jednoznacznie, że M. F. prowadziła tę działalność - Firmę (...) do 30.06.2013 r. Nie zostały więc skutecznie zakwestionowane także i ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, że M. F. prowadziła własną działalność gospodarczą, Firmę (...), do 30 czerwca 2013 r. Nie zakwestionowane też zostały ustalenia, że miejscem wykonywania działalności gospodarczej M. F. był sklep spożywczy przy ulicy (...) oraz, że spółka z o.o. także miała prowadzić ten sam sklep. W tych warunkach uprawnione było stanowisko Sądu Okręgowego, że brak dowodów na wykonywanie przez ubezpieczoną pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lutego 2013r. podpisanej ze spółką z o.o. (...). Skarżąca nie tylko, że nie wskazała na wadliwość rozumowania Sądu Okręgowego, ale nawet nie usiłowała tego zrobić w apelacji, co wynika jednoznacznie z treści środka zaskarżenia. Ocena dowodów należy do sądu orzekającego, a granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają w szczególności: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych (zgodnych z zasadami logicznego rozumowania), ramy proceduralne (ocena dowodów musi respektować pewne warunki określone przez prawo procesowe, w szczególności art. 227 - 234 KPC), wreszcie poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarogodność - odnosi je do

pozostałego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił ten materiał i w konsekwencji doszedł do słusznego wniosku, że odwołująca nie świadczyła pracy w ramach umowy o pracę.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia prawa materialnego. Powołany przez skarżącą art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr. 205 z 2009 r. poz. 1585 ze zmianami) dotyczy w całości zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Tymczasem przedmiotem decyzji i rozstrzygnięcia Sądu I instancji była kwestia podlegania M. F. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownika, a nie kwestia zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Również zakwestionowany art. 13 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 Nr. 77, poz. 512 z późn. zm) nie dotyczy przedmiotu sporu. Art. 13 ust.1 pkt 4 reguluje kwestię wyłączenia prawa do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia i stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Także rozważania apelacji w części dotyczącej wysokości wynagrodzenia nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż Sąd Okręgowy nie zakwestionował umowy o pracę w aspekcie tego wynagrodzenia. Kwestia wysokości wynagrodzenia nie była przedmiotem oceny Sadu Okręgowego.

Reasumując, stwierdzić należy, że apelacja okazała się pozbawiona zarzutów mogących prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku albo do jego uchylecia. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny oraz wyczerpująco podał motywy rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne. Podziela także dokonaną ocenę prawną dowodów. Zgodnie z art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Podporządkowanie pracownicze nie występuje wtedy, kiedy jedna i ta sama osoba wyznacza zadania pracownicze, a następnie sama je wykonuje. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., (...) UK 20/11, L.). Pozorność umowy o pracę zachodzi także wówczas, gdy praca jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I UK 43/09).

Słusznie Sąd Okręgowy ustalił, że z zebranego materiału dowodowego w żaden sposób nie można wyciągnąć wniosku, że M. F. od dnia 1 lutego 2013r. świadczyła pracę jako pracownik spółki z o.o. (...). Dokonując powyższego ustalenia Sąd Okręgowy oparł się na dokumentach załączonych do akt sprawy, aktach rentowych, zeznaniach świadków: A. A., A. B., K. D., J. S., P. W., Z. W., M. F. oraz M. H..

Zgodnie z treścią art. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. (art. 8 pkt 1). Zgodnie z treścią art. 11 pkt 1 obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1. W myśl natomiast art. 12 pkt 1 obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy nawet, jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne. Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy.

Skoro więc z niewadliwych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nie łączyła umowa o pracę z dnia 1 lutego 2013r. i M. F. nie była od 1 lutego 2013r. pracownikiem, to ustalenie to prowadzi do wniosku, że M. F. nie podlega od tego dnia obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację oddalił.